

Dosarul nr. 2ra-1130/19

Prima instanță - (Judecătoria Edineț, sediul central) L. Grădinaru

Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) I. Grosu, A. Garbuz, A. Ciobanu

ÎNCHEIERE

12 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Maria Ghervas
Nina Vascan
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Ghenadie Odobescu în interesele Societății Comerciale „Spicușor” Societate cu Răspundere Limitată, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată a Societății Comerciale „Spicușor” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Octavian Balaicuța cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă:

La 25 mai 2018, avocatul Ghenadie Odobescu, în interesele SC „Spicușor” SRL, a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Octavian Balaicuța, solicitând încasarea datoriei în sumă de 89 700 de lei și a cheltuielilor de judecată suportate sub forma taxei de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată în mărime de 2 691 de lei și cheltuieli de asistență juridică în mărime de 3 000 de lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că în perioada 5 august 2010 - 5 august 2013, conform contractului de prestări servicii nr. 14 din 5 august 2010, Octavian Balaicuța a prestat pentru SC „Spicușor” SRL în calitate de beneficiar, servicii de realizare a pâinii.

După încetarea contractului individual de muncă, Octavian Balaicuța a continuat de a mai presta servicii de realizare a pâinii pentru beneficiarul SC „Spicușor” SRL, pâna la data de 23 mai 2014.

La expirarea termenului de prestare a serviciilor, pârâtul Octavian Balaicuța nu și-a onorat obligația de predare către beneficiar a costului pâinii realizate, primite de la magazine, acumulând o datorie bănească față de SC „Spicușor” SRL în cuantum de 89 700 de lei, dintre care: 86 000 de lei ce constituie costul pâinii realizate și neachitate și 3 700 de lei costul lăzilor.

A menționat că datoria acumulată de pârât față de reclamant este justificată și confirmată prin chitanțele întocmite de pârât și actul de verificare eliberat de reclamant.

În drept, acțiunea a fost întemeiată în baza art. 512 alin. (1), 513 alin. (1), 514, 602, 610 alin. (1), 666 alin. (1) și (2), 668 alin. (1) și (2) și 871 alin. (1) din Codul civil (în redacția Legii nr. 1107-XV din 6 iunie 2002).

Prin hotărârea din 15 noiembrie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul central, cererea de chemare în judecată depusă de SC „Spicușor” SRL împotriva lui Octavian Balaicuța cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată s-a respins ca neîntemeiată.

În motivarea soluției, instanța de fond a conchis că acțiunea este neîntemeiată deoarece reclamantul nu a prezentat probe pertinente, concludente și utile care ar justifica pretențiile înaintate față de pârâțul Octavian Balaicuța.

A reținut că înscrisurile olografe prezentate sub forma unor copii nu pot fi admise în calitate de probă din considerentul că acestea au fost depuse cu încălcarea art. 138 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Astfel, a menționat că înscrisurile prezentate de reclamant nu probează în nici un mod pretențiile invocate de reclamant.

La 7 noiembrie 2018, avocatul Odobescu Ghenadie, în interesele SC „Spicușor” SRL, a declarat apel, solicitând casarea hotărârii din 15 noiembrie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul central și pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

Prin decizia din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de avocatul Odobescu Ghenadie, în interesele SC „Spicușor” SRL și s-a menținut hotărârea din 15 noiembrie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul central.

La 18 aprilie 2019, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 104), avocatul Odobescu Ghenadie, în interesele SC „Spicușor” SRL, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Bălți și a hotărârii din 15 noiembrie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul central, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului, a invocat că soluția instanțelor de judecată ierarhic inferioare este pripită și adoptată fără a fi elucidate pe deplin circumstanțele cauzei și fără a fi determinată exact natura juridică a litigiului.

Consideră că instanța de apel a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor cauzei, precum și materialului anexat la dosar.

Astfel, a relatat că în înscrisurile anexate la materialele cauzei, este indicată persoana care primește producția pentru a fi transportată la magazine, data când a primit producția, tipul și cantitatea producției, precum și semnătura intimatului Octavian Balaicuța, ce confirmă faptul că a preluat producția.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost recepționată de avocatul Ghenadie Odobescu la 1 aprilie 2019, respectiv, recursul declarat la 18 aprilie 2019, este în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea

despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de

drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Odobescu Ghenadie, în interesele SC „Spicușor” SRL, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Ghenadie Odobescu în interesele Societății Comerciale „Spicușor” Societate cu Răspundere Limitată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Dumitru Mardari